

[Industriministeren]

En afsluttende bemærkning til fru Jette Pors, som kredsede omkring den problemstilling, dem, der søgte ud af landet. Ja, jeg er meget enig. Jeg mener, det er meget trist – et dybt alvorligt problem i et samfund – at se, at mange af de unge kræfter, som netop er dem, der skal repræsentere fremtiden og fornyelsen – og her taler vi om den erhvervsmæssige fornyelse – altså ikke føler, at samfundet kan give dem betingelser, som de føler er et tilfredsstillende alternativ til at søge ud.

Jeg mener i høj grad, vi skal koncentrere os om disse problemstillinger, og at det er helt naturligt i den internationaliseringsproces, vi netop diskuterer, om det indre marked osv. Det, der her er tale om, er, at vi, hvis vi ikke skaber sådanne vilkår for erhvervslivets udvikling, at både enkeltpersoner og virksomheder føler, de har chancen for at udvikle sig i et godt og sundt samfund, så har vi ikke har krav på, at de bliver her. Så risikerer vi at se, at flere virksomheder og flere enkeltpersoner tager udfordringerne op i andre områder. Og det er en udvikling, som jeg håber vi alle kan være enige om vi ikke har brug for. Det er en udvikling, vi under enhver form må søge at imødegå også med de beslutninger, vi træffer her i Folketinget, som i høj grad er med til netop at påvirke denne situation.

Nyrup Rasmussen (S):

Det er såmænd ikke for at ødelægge ministerens glæde over de pæne bemærkninger, men snarere bare en lille erindring til ministeren om, at både jeg selv og, så vidt jeg husker det, også hr. Larsen-Ledet og fru Lilli Gyldenkilde spurgte om udviklingsselskabstanken. Jeg hørte ikke ministeren kommentere tanken om udviklingsselskaber som en slags konkret basis for, at iværksættergruppen fik et bedre og mere gennemarbejdet startgrundlag.

Man skal huske på, at starten på et selskab i dag er i størrelsesordenen 300.000 kr., som man pludselig skal etablere sig med. Det er ganske store penge for mange virksomheder og iværksættere, og man kunne godt forestille sig, som jeg sagde, et beredskab af et antal selskaber, der var tomme i en vis forstand, men som var velegnede, og som man kunne stille til rådighed som en del af startgrundlaget med diverse servicefunktioner.

Derfor vil jeg blot spørge, om ministeren ikke selv finder, det er en tanke, der bestemt bør kommenteres og undersøges i det udvalg af iværksættere, som ministeren selv har foreslået nedsat.

Det andet, jeg vil sige, er et svar på ministerens spørgsmål til mig om nettoopsparings-effekten. Det, der egentlig lå i min kommentar, var følgende: frem for at kalde det en præmie til iværksætteopsparing synes jeg, at det, vi taler om, er, at staten giver et tilskud til disse fornyelsespuljer, hvis disse iværksættere har økonomi og initiativ til at oprette dem. Det er realiteten, for sagen er jo, at vi ikke kan sikre, at der kommer en nettoopsparing ud i forbindelse med en sådan præmiering af opsparingen. Det drejede sig altså i højere grad om at få sagt tingene rent ud, og jeg mener egentlig også, iværksætterne står sig ved at få at vide, at det, vi lægger op til, er, at hvis iværksættere selvstændigt afsætter bundne midler, som udtrykkeligt går til selvstændig virksomhed og til opbygning af den nye idé, den pågældende iværksætter ønsker omsat i praksis, er det, vi taler om her, i virkeligheden også et tilskud fra det offentlige til den pågældende iværksætteridés egen fornyelsespuljeopbygning. Sådan opfatter jeg det, og det synes jeg man skal sige mere direkte.

Endelig synes jeg, ministeren og jeg skylder at sige til hinanden, at det kan da gerne være, at Thorkild Simonsen har haft et positivt forhold til ministeren, når det drejer sig om den erhvervspolitiske side af sagen i forbindelse med kommunernes engagement på samme felt, men Kommunernes Landsforening inklusive samme formand for Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen har i hvert fald over for Socialdemokratiet og vel også i debatten udadt til været meget skuffet over regeringens holdning til kommunernes muligheder for at engagere sig meget mere direkte i den egnsbestemte erhvervsmæssige indsats.

Det synes jeg vi må konstatere, for også fra kommunal side har der jo været den opfattelse, at kommunalfuldmagten er en proces, hvis indhold forskyder sig, som så mange andre juridiske processer af den karakter må gøre det, afhængig af hvordan praksis udvikler sig.

Vi kunne ikke for 15–20 år siden tale om de samme kommunale engagementer i iværksætterhuse, messecentre og andet, som vi helt naturligt taler om i dag.